

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

SPAANS BLOED

N° 2485

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Spaans bloed

HOOFDSTUK I

DE RUIMTEVAARDER

In een der gemakkelijkste stoelen van zijn bibliotheek in het huis in de Cromwellstreet, dat hij onder de naam Lord William Aberdeen bewoonde, zat John Raffles, de Grote Onbekende, heel lui met uitgestrekte benen en... gaapte.

— Het is onmenselijk, wat je van mij verlangt, Charles, klaagde hij, met een handbeweging naar het boek, dat hij zoëven op het tafeltje naast zijn stoel had neergelegd. Ik had gehoopt op een avond rustige studie, en dit

boek bood mij daar de gelegenheid toe. Het handelt over de sterrenhemel en ik verzeker je dat het zeer belangwekkend is. Het is van Flammarion. Men heeft die Franse sterrekundige wel eens verweten dat hij zich soms wel wat liet meeslepen door zijn fantasie. Het is mogelijk, maar hij schrijft boeiend en interessant, en dat kan men van vele wetenschappelijke werken niet zeggen.

— Ik kan dat alles niet ontkennen, Edward, zei Charles Brand geduldig,

maar je hebt nu eenmaal de verplichting op je genomen, om aanwezig te zijn op de soiree van Lady Wendlemore. Je zou daar in kennis worden gebracht met de beroemde Spaanse danseres Dolores La Pasquita, die buitengewoon fraaie juwelen heeft, en naar ik meen, was het juist daarom, dat je de uitnodiging hebt aangenomen.

— De juwelen van die Spaanse dame kunnen voor mijn part, opvliegen, broemde Raffles ontvreden. Hebben wij soms dezer dagen al niet last genoeg gehad met die dingen? Wij zijn nauwelijks terug van onze tocht dwars over Europa, India, en de Golf van Bengalen naar de Nicobaren, eergisteren kwamen wij thuis, en nu al weer wil je me dwingen mijn vermoeid hoofd in een nieuw wespennest te steken?

De vertrouwde vriend en secretaris van de grote avonturier keek hem verwonderd aan, en zei met een ongelovig lachje:

— Is het wel Lord Edward Lister, de onvermoeide Raffles die zo spreekt? Was jij het niet altijd, die mij tot daden aanmaande? Ben jij het niet geweest die beweerde, dat de mens op aarde is om door werken zijn lot te vergeten? En je wilt hier bijven zitten met een fantastisch boek, terwijl de kans zich voordoet, met die Spaanse danseres in kennis te komen? Maar dat alles schijnt weinig indruk op je te maken. De oude Lady Wendlemore is je onverschillig, haar gasten waarschijnlijk nog meer. Ik kan je dat niet kwalijk nemen, maar mag ik je er op wijzen, dat de bouw van de school voor spastische kinderen binnen een week een uitgave van omstreeks dertig duizend pond sterling van je zal vergen?

— Zoveel? riep Raffles verschrikt uit. En hebben wij dat geld niet?

— Niet in contanten en zo veel staat ook niet op je deposito in de bank, antwoordde Brand. Het zou dus op een of andere manier moeten worden los gemaakt. Ik heb je in overweging gege-

ven, althans het papiergeld van die schatrijke Amerikaanse Kauwgomkoning te gebruiken, maar dat heb je geweigerd, uit vrees dat de nummers misschien bekend zijn. Je wilt die nog minstens een half jaar in de schuilplaats op het kleine, onbewoonde eiland daarginds in de Indische Oceaan laten liggen. Mij is het wel, ik kan je gedachtengang volgen, maar ik moet er dan toch op wijzen...

— Genoeg, Charles. Als de zaken zo staan, dan laat ik Flammarion van avond alleen naar zijn sterren reizen, en ik bepaal mijn reis tot het huis van Lady Wendlemore, in zijn soort ook eigenlijk een ster. Ik ben blij dat je mij aan mijn plicht hebt herinnerd, maar ik kan niet verhelen, dat het ditmaal een opoffering voor mij is. Over een kwartier ben ik tot je dienst, maar ik zal het senora La Pasquita inpeperen, dat verzeker ik je. Zij zal er voor boeten, dat ik mijn interessante Flammarion in de steek heb moeten laten.

En lachend liep Raffles de bibliotheek door naar zijn kamer.

Brand slaakte een zucht van verlichting en belde James Henderson de chauffeur per huistelefoon op, dat hij met de auto over tien minuten moest voorkomen.

Raffles was natuurlijk niet geïnventariseerd onder de naam, die door zovelen werd gevreesd. Lady Wendlemore kende hem slechts als de enigszins excentrieke Vice-President van de Windsor Club, waarvan wijlen haar echtgenoot lid was geweest. Zij kende hem alleen als Lord William Aberdeen, en zo kenden hem de meesten van haar gasten van die avond. Ditmaal zou de grote attractie de beroemde Spaanse danseres zijn, gesproken uit een adellijke familie, hetgeen haar invitatie bij de schatrijke en hooghartige Lady Wendlemore verklaarbaar maakte.

Zoals gewoonlijk was Raffles precies op de tijd, die hij genoemd had, gereed, dat wil zeggen in een onberispelijk zittende rok gestoken, lakschoenen

aan, met zijn avondcape over de arm en zijn chapeau claque in de hand. En als altijd was Brand ook nu weer onder de indruk van de adel van zijn voorkomen, zijn hoge gestalte, het imposante van zijn gehele persoon.

— Ik ben klaar, Charles, zei Raffles eenvoudig.

— Goed, laten wij dan gaan, en ons voornemen, hoogstens een paar uren te blijven. Daarna kun je je misschien nog verdiepen in de fantastische reizen van je zo geprezen Flammarion.

— Vooruit dan maar, zei Raffles met een zucht, en met een laatste, spijtige blik op het boek, dat op de tafel was blijven liggen.

De limousine, een snelle, onverwoestbare Rolls Royce, stond voor de deur geparkeerd en bij het portier stond kaarsrecht de reusachtige chauffeur Henderson.

— Naar Hasting Mansion Fenmore, Henderson, zei Raffles, onder het instappen. Je kent het immers?

— Het huis van Lady Wendlemore, antwoordde de reus prompt.

Het portier klapte dicht, en Henderson stuurde de auto snel en veilig door de drukste straten van Londen, tot hij stopte voor het opgegeven adres. Het was een oud, groot huis, slechts weinig gerestaureerd in de loop der eeuwen.

Het had een kleine voortuin, een brede stoep en ouderwetse ramen, hoog en met kleine ruitjes.

De brede huisdeur stond wagenwijd open, en men kon tot diep in de hal zien, waar bedienden heen en weer liepen. Twee hunner stonden aan weerskanten van de deur en monsterden discreet maar scherp de gasten, die hun invitatiekaarten moesten afgeven.

— Het zal onmenselijk vervelend zijn zei Raffles zacht tot Brand, terwijl zij de vestibule doorliepen, om hun goed aan de vestiaire af te geven, waar een

kamermeisje en het linnenmeisje de handen vol hadden.

Het scheen druk te zullen worden.

Over de brede trap naar de eerste verdieping bewoog zich onafgebroken een stoet van dames en heren.

Boven op het portaal stonden al weer bedienden, die hen de weg wezen naar een der grote ontvangtzalen.

Het was reeds vrij vol in de zaal, en de gastvrouw, een lange, slanke dame met keurig opgemaakt sneeuwwit haar, was omringd door een aantal jonge meisjes.

In een hoekje achter palmen zat een klein strijkorkest, er liepen bedienden in kniebroeken, en zwart satijnen rokken heen en weer, er stonden op alle denkbare plaatsen bloemen, er was een koud souper aangericht in een nevenzaal; kortom het was wel ongeveer als in alle andere huizen van alle andere vermogende adellijke Londenaren.

Er was in deze zaal een vrij ruime estrade opgericht, waar straks La Pasquita zou optreden.

Juist achter Raffles en Brand trad zij binnen en onmiddellijk had zij de volle aandacht. Zij was meer dan middelmatig groot, had een prachtig figuur, en haar regelmatig, ovaal gelaat met de gitzwarte, grote, fonkelende ogen en het blauwzwarte haar, dat glansde in het licht van de lampen, lieten geen ogenblik twijfel aangaande haar landaard. Zij droeg een laag uitgesneden avondtoilet van gele zijde, met een rok die tot op de enkels neerhing.

Brand keek de zaal eens rond, en toen bleven zijn blikken gevestigd op een klein, mager heertje, dat zeker in niet mindere mate, al was het dan om een geheel andere reden, de aandacht trok dan de danseres met haar wereldnaam.

Hij had een bijzonder hoog voorhoofd, en weinig maar tot in zijn hals neerhan-

gend, krullend, wit haar, een spitse kin, voor een deel schuil gaande onder een lang puntbaardje, dat op een zonderlinge wijze vooruitstond. Hij droeg een rok maar het was geen erg mooie, door ouderdom rossig geworden en ouderwets costume.

De mouwen waren te lang en vielen tot halverwege zijn handen, en het was voor een scherp oog duidelijk waarneembaar dat men de pantalon met behulp van spelden had ingekort. Het vreemde echter was, dat niemand oprecht zou kunnen lachen om het zonderlinge voorkomen van deze man, vanwege de uitdrukking van zijn smal gelaat, waarin twee stekende, staalgrijze ogen de wereld inkeken. Naast hem stond een knap jong meisje met een droevig gezicht, dat wel bijna een hoofd boven hem uitstak en een beetje verlegen scheen te zijn in deze weelderige omgeving.

Vreemd genoeg zag men bijna onmiddellijk, dat dat mooie meisje en die kleine man met zijn witte haren vader en dochter moesten zijn, want er was wel enige gelijkenis, maar niet opvallend.

Raffles, met zijn grote mensenkenis, had hem ook bijna onmiddellijk gezien, en keek vol belangstelling naar die kleine man. Hij wilde daarover juist een opmerking maken, tegen Brand, toen de gastvrouw hem in het oog kreeg, en hem wenkte. Raffles kwam naderbij, met zijn vriend naast hem.

— Laat ik jullie mogen voorstellen, lieve mensen, zei Lady Wendlemore beïnteresseerd. Senora Pasquita, bekend over geheel de wereld, Lord William Aberdeen. En dit is Mr. Charles Brand, zijn secretaris.

Buigingen, glimlachjes, enige onbeduidende woorden. Daarna keken de zwarte ogen van de Spaanse vorsend en stoutmoedig in de grijze van de avonturier. Het was alsof twee grote geesten elkander gevonden hadden.

Het duurde maar zeer kort, want er werd onmiddellijk beslag gelegd op de beroemde danseres, en Raffles had dus gelegenheid om te vragen:

— Wie is die kleine heer daar, die ik nog nooit in uw salon gezien heb, mylady?

Lady Wendlemore trok even haar fraai gevormde wenkbrauwen op, rimpelde haar neusvel, en zei met een licht schouderophalen:

— Een verre neef van mij. Ik heb hem geïnviteerd om zijn dochter. De man zelf, is volslagen, nu ja, hij heeft ze niet alle vijf bijeen. Maar het kind moet toch eens de wereld in, al heeft haar vader geen rode duit meer. Alles zoek gemaakt met zijn krankzinnige ideeën. Hij behoort tot de zogenaamde geleerden, tot de ruimtevaarders en wil een raket of zoiets naar de maan. Nu, dat hij daar zal belanden, betwijfel ik geen ogenblik, net als zijn geld. Zijn naam is Beechow, Philip Beechow. Ik zou me maar niet met hem bemoeien, als ik u was. Hij is erg schuw, en eenzellig; hij gelooft dat iedereen hem voor de gek houdt.

— Maar ik geloof, dat ik die naam wel eens meer gehoord heb, zei Raffles peinzend, zonder acht te slaan op die minachtende woorden.

— Best mogelijk, zei de gastvrouw onverschillig, maar hij loopt te momentjes, daar blijft ik bij. Sinds ze hem zijn geld hebben onttrokken, is er helemaal geen huis meer met hem te houden. Hij valt mij telkens lastig om geld, om zijn uitvinding te kunnen vervolmaken. Kent u zijn neef?

— Is dat de jonge man die nu op hem toetreedt en met hem praat? Ik meen dat ik hem wel eens op de renbaan gezien heb. Heet hij niet Ralph Dane?

— Precies, dat is zijn naam. U hebt een goed geheugen, mylord. Ik geloof dat hij een goed oogje heeft op het meisje maar ik geloof, dat hij niet veel kans heeft, als ik tenminste nog verstand heb van de tegenwoordige jongedames. Nu, ik moet u in de steek laten, want daar komt mijn lieve vriendin,

barones Orczy. Zij wordt oud, vindt u niet?

En met deze lieflijkheid aan het adres van de bekende schrijfster, liet de gastvrouw Raffles en Brand staan, te midden van het steeds drukker wordende gewoel.

La Pasquita zweefde voorbij aan de arm van een blozend, blond jongmens.

Raffles keek haar even na, en zei toen heel zacht aan het oor van Brand:

— Ik zal als ik er kans toe zie, haar juwelen afnemen, maar het is eigenlijk jammer.

HOOFDSTUK II

HET GESPREK ACHTER HET GORDIJN

Raffles had reeds gauw genoeg van het gezelschap, hetwelk nu de zaal bijna geheel vulde, want er waren zeker twee honderd gasten. Hij trof er wel enige bekenden aan, maar de meesten waren hem volkomen onverschillig.

Maar wel werd sterk zijn aandacht getrokken door het kleine heertje, met de vervaarlijke sik, de doordringende ogen en het veel te grote, gehuurde rokcostuum. Terwijl Brand danste met La Pasquita, teneinde zich een vluchtige voorstelling te kunnen vormen van de waarde der juwelen die zij droeg, en vooral ook van haar karakter, slenterde Raffles door de zaal, totdat hij in de onmiddellijke nabijheid was van Philip Beechow, die op dat ogenblik met een knorrig gezicht stond te praten met een jongeman, die toevallig lid was van de Windsor Club. Deze was het, die Raffles op zijn verzoek voorstelde, ondanks de raadgeving van Lady Wendlemore, om « de dwaas » links te laten liggen.

De oude heer mompelde iets onverstaanbaars, en wilde zich dadelijk afwenden maar hij bleef staan op het horen van de stem van zijn nieuwe bekende, die tot hem zei:

— Ik had bijna het genoeg van uw kennismaking gemist, Mr. Beechow want het scheelde weinig of ik was hier niet verschenen. Ik had mij zodanig verdiept in de lectuur van een van Flammarions boeken, dat mijn secretaris mij er met aandrang aan moest herinneren mij te gaan kleden.

Het gelaat van het oude heertje klaarde onmiddellijk op, en achter de grote brilleglazen begonnen de kleine ogen te fonkelen, terwijl hij op gedempte toon vroeg:

— Gij stelt dus belang in de astronomie.

— Zeer veel, antwoordde Raffles met een glimlach. Ik doe veel aan sportvliegen, en deze voorkeur voor het luchtruim maakt, dat men de aarde te klein gaat vinden.

— Klein, mijnheer? Een erwt, een speldeknop, een zandkorrel, een atoom, minder dan dat. De aarde...

Hij kon niet uit zijn woorden komen, en maakte een zo komisch gebaar van volstreekte minachting, dat Raffles weer moest glimlachen.

— Ik verneem van onze gastvrouw, aldus ging Raffles voort, dat u zich bezig houdt met studies, hoofdzakelijk

ten doel hebbende, ons in verbinding te stellen met andere hemellichamen.

— Drukte zij zich aldus uit? vroeg Philip Beechow, met iets onweerstaanbaar guitigs in zijn stem.

— Zij zei het met enigszins andere woorden, moest Raffles bekennen.

— Dat dacht ik wel, zei de geleerde droog. In vlagen van grote hoffelijkheid zegt zij, dat ik niet goed bij mijn verstand ben, maar dat komt niet vaak voor, en meestal noemt zij mij eenvoudig en kortaf knettergek. Maar ik ben er volstrekt niet boos om. Zij is maar een arme vrouw, wier bestaansreden ik met de beste wil van de wereld niet kan doorgronden. Als zij er niet was, zou de wereld toch wel blijven draaien, gelooft gij dat ook niet?

— Men kan dat wel als zeker aannemen, antwoordde Raffles, en voor de derde keer betrapte hij zich op een glimlach.

Het was best mogelijk, dat deze man, zodra hij binnen de sfeer van zijn laboratorium was, zijn «Knoeizaal» zoals Lady Wendlemore het noemde, dingen verrichtte, en denkbeelden uitte, die voor de leek onbegrijpelijk en dwaas moesten lijken. Misschien was hij ook wel een beetje gek, vele genieën, kunstenaars en mannen van de wetenschap zijn vaak niet volkomen normaal.

— Geeft gij de belangstellende leek wel eens gelegenheid, kennis te nemen van uw proeven? vroeg Raffles. Ik bedoel geen nieuwsgierige mensen, ik bedoel mensen, die oprecht belang stellen in dit buitengewone grootse vraagstuk.

De geleerde hief direct zijn klein vogelkopje op, keek Raffles onderzoekend aan, en vroeg, inplaats van rechtstreeks antwoord te geven.

— Als gij wilt en gij hebt werkelijk een weinig verstand van de zaken, waarvoor gij zegt, belangstelling te koesteren kunt gij me komen bezoeken, en wat van mijn werk vernemen, want ik vind niets erger dan mijn proeven aan domoren te moeten uitzetten.

— Ik begrijp uw gedachtengang, zei Raffles, ook ik vind het vervelend, als iemand, die geen brandspuit van een naaimachine kan onderscheiden, mij uit-

vraagt over de werking van de benzine-motor. En ik verzeker u dat ik buitengewoon veel belang stel in het vraagstuk, dat ook u bezig houdt.

— Een ogenblik... gelooft gij dat het mogelijk is, nu of later, een der naast bijzijnde planeten te bereiken?

De geleerde had Raffles strak aangekeken toen hij dit vroeg en wachtte blijkbaar in grote spanning op het antwoord.

— Ik geloof dat na verloop van tijd, als de techniek blijft voortschrijden, het uitvoerbaar zal zijn, antwoordde Raffles ernstig.

— Gij kunt mij komen bezoeken, mylord, antwoordde de geleerde resoluut. Als gij ontkennend had geantwoord, zou ik dat niet in mijn hoofd halen. Helaas vorder ik op dit ogenblik niet veel. Ik heb zeer veel geld nodig, en niemand wil het mij geven. Sommige charlatans in Cape Canaverl kunnen geld krijgen zoveel zij maar willen voor hun proeven. En ik zeg u dat het oude kost is, nonsens, speelgoed, kinderachtige beuzelarij, met hun raket, in drieën gedeeld, ieder deel met een afzonderlijke springstof. Het is belachelijk, mylord.

De kleine man was plotseling geheel veranderd, en hij schreeuwde bijna. Zijn magere wangen waren nu vuurrood. Hij danste op een zonderlinge wijze heen en weer, en Raffles kon zich nu goed voorstellen, hoe die kleine geleerde zich moest gedragen, als hij alleen was in zijn werkplaats, met zijn instrumenten, zijn tabellen, zijn berekeningen, zijn grote kijker.

Hij werd echter even gauw weer rustig als hij zich had opgewonden, en hernam schouderophalend:

— Ik heb wat geld gehad, vrij veel, maar het is mij ontstolen. U hebt er misschien van gehoord. Nauwelijks veertien dagen geleden. Het heeft in de krant gestaan. Ik zal trachten geld te lenen. Maar laat ik u niet langer ophouden. Ik hoop u aanstonds nog te zien, mylord.

Het zonderlinge mannetje in zijn veel te grote pak ging met zijn kleine driftige stapjes in de richting van een der zijzalen, blijkbaar volstrekt niet ver-

langend om tegenwoordig te zijn bij het optreden van de schone Spaanse danse-res.

Raffles bleef echter geen seconde alleen, want juist kwam Joan Beechow, de dochter van de geleerde aanlopen. Haar knap, zacht gezichtje had een verschrikte uitdrukking, en zij vroeg verlegen aan Raffles:

— Excuseer, mylord, was er iets met vader? Hij scheen zich weer erg op te winden. Ik moest hem eigenlijk nooit alleen laten.

— Het had niets te beduiden, Miss Beechow, antwoordde Raffles geruststellend. Hij maakte zich alleen wat driftig over de vertraging in zijn proefnemingen, omdat het hem aan het nodige geld ontbreekt. Misschien verandert dat nog wel...

— Ik vrees van niet, mylord, zei zij zacht. Vader is in die soort van dingen zo naïef, zo kinderlijk. Wij hadden omstreeks twee duizend pond in een kleine brandkast in ons huis, en dat was ons hele kapitaal. Vader durfde het niet aan een bank toe te vertrouwen, en dat is zijn ongeluk geweest, want het is gestolen. Vader wilde het geld altijd onder zijn bereik hebben, omdat hij dacht dat het voldoende zou zijn, zijn experimenten tot een goed einde te brengen. Vader wil nu trachten geld te lenen, maar ik ben bang dat het hem weinig zal geven. Men denkt, men geloof dat hij...

— Ik weet het, miss, maar ik ben overtuigd dat uw vader een buitengewoon kundig man is. Ik heb veel van hem gelezen. Hij is een groot geleerde, en misschien alleen een weinig monomaan op het speciale gebied van het interplanetaire verkeer. Het lot om voor gek te worden versleten heeft reeds menig groot geleerde getroffen, en als de uitvinder van de stalen pen in de middeleeuwen had geleefd, dan zou men hem waarschijnlijk wegens hekserij naar de brandstapel hebben verwezen. Galilei werd voor gek verklaard, toen hij verzekerde, dat de zon stil stond, en de aarde draaide, en men heeft Rudolph Diesel, de geniale uitvinder van de ruwolie verbrandingsmotor tot wan-

hoop gedreven, zodat hij zich het leven heeft benomen.

Het jonge meisje keek Raffles dankbaar aan bij het horen van deze woorden, en wilde hem zeker iets zeggen, toen Brand kwam aanlopen, die uit een haast onmerkbaar knipoogje van Raffles meende te moeten opmaken, dat hij het meisje ten dans moest vragen. Hij deed dit dan ook, en zodra het paar zich had verwijderd, richtte Raffles zijn schreden naar de doorgang van een der zijvertrekken, waar hij zo even Ralph Dane had zien verdwijnen, met de oude Beechow op de hielen.

In de zaal was niemand, het was er vrij koel, maar toen Raffles de deur opende die naar hij meende op een gang uitkwam, stond hij voor een gordijn van velours, en onmiddellijk hoorde hij twee stemmen, een driftige, bejaarde, en een jonge stem, die ijskoud en spottend klonk.

Raffles kwam juist toen de stem van de oude Beechow woedend zei:

— Als je blijft weigeren, dan erken ik je niet langer als de zoon van mijn stiefzuster.

— Dat zou mij heel erg spijten, oom, ofschoon de verwantschap nooit zo innig is geweest, klonk de onverschillige, spottende stem van Dane.

— Maar waarom weiger je? drong Beechow weer aan. Je hebt geld in overvloed, ze zeggen dat je in de speelzaal en bij de paardenrennen grote bedragen hebt gewonnen. Wat moet jij daarmee doen? Leen het mij. Ik kan er nuttig werk mee doen en het zal later honderdvoudige rente opbrengen.

— Neen, oom, dank u wel, antwoordde Dane spottend. Waarom zou ik geld steken in die dwaze onderneming van u. Zijn er aandelen van aan de beurs? Neen? Nu, dan kan ik er ook geen belang in stellen. Ik wil trouwens niet naar Mars of Jupiter.

— Je spot, ellendeling, verkwistende dwaas, en je zult er nog berouw van hebben, klonk de schorre, van drift overslaande stem van de oude geleerde. Je bent het touw niet waard, waaraan je nog wel eens zult worden opgeknoopt.

— Zwijs er nu maar over, oom. Het is verloren moeite. Ik wil het geld dat ik gewonnen heb niet in krankzinnige ondernemingen steken. Ik kan het evengoed in het water gooien.

De oude man scheen met moeite zijn drift te beteugelen, en Raffles hoorde hem zeggen:

— Je zult je nog wel eens bedenken. Ik kan mij niet voorstellen dat een neef van mij zo ontaard zou zijn.

— Hamer toch niet zo op dat neef, oom, zei de jongeman ongeduldig. Een zoon van een stiefzuster, wat betekent dat?

— Het is goed. Maar er is nog iets. Je loopt Joan na. Ik weet niet of ik mij behoorlijk uitdruk, maar die indruk maakt het op mij. Zet dat uit je hoofd, want mijn toestemming om met haar te trouwen, geef ik nooit. Houdt je dat voor gezegd.

Raffles had nauwelijks tijd om opzij te springen, want reeds sloeg Beechow

het gordijn terzijde, en stormde hem voorbij, geelbleek, en zonder hem zelfs te zien.

Langzaam volgde Dane, maar die zag Raffles wel degelijk. Hij stond even stil om een sigaret aan te steken, op een voet afstand van Raffles, en trok zijn wenkbrauwen hoog op.

— U hier, mylord? vroeg hij. Gevlucht voor de al te grote drukte?

— Ja, wat koelte gezocht, antwoordde Raffles kortaf.

— Ik ben blij dat ik u toevallig ontmoet, mylord. Gij zijt Vice President van de Windsor Club. Ik zou daar gaarne lid van worden. Dezer dagen stel ik mij candidaat. Zoudt gij mij willen steunen met uw onwaardeerbare voorpraak?

Raffles keek de jongeman doordringend aan, en antwoordde toen tamelijk koel:

— Daar moet ik nog eens over nadenken, Mr. Dane.

HOOFDSTUK III

DE BRANDKAST

Philip Beechow woonde met zijn dochter en een oude dienstbode in een der noordelijke voorsteden van Londen, in een oud, klein huis dat hem toebehoorde. Er hoorde een tuin bij, en daarin stond een schuur, die tot werkplaats en laboratorium was verbouwd. De tuin, hoewel niet groot, was goed onderhouden, en toonde duidelijk de invloed van een zorgzame, liefderijke hand.

De eertijds kleine ramen van de schuur waren vergroot, in een tweede muur was eveneens een groot venster gemaakt, een deel van het dak was verwijderd en vervangen door een gemakkelijk van binnen open te trekken, tuimelraam. Er stond een kleine draaibank; in een hoek was een oventje gebouwd,

er stonden een paar lange tafels, bedekt met papieren, boeken en kaarsen, en rondom zag men veel instrumenten en gevoelige meetwerktuigen van allerlei aard.

Raffles had niet lang gewacht met zijn belofte na te komen, Beechow een bezoek te brengen, en reeds twee dagen na de soiree ten huize van Lady Wendlemore begaf hij zich op een ochtend naar de oude geleerde.

Hij had zijn voornemen ten aanzien van Dolores La Pasquita niet opgegeven maar er was volstrekt geen haast bij, want de beroemde danseres zou minstens een maand in Londen blijven.

Brand vergezelde hem bij zijn bezoek aan Beechow, maar wat dat betreft had

hij evengoed thuis kunnen blijven want de gastheer scheen hem zelfs niet op te merken. Brand scheen dat heel gewoon te vinden, en keek het laboratorium maar eens rond, terwijl Raffles zich liet inlichten door de geleerde.

De Grote Avonturier bemerkte aldaar dat deze uitvinder zeker een fantast was, maar allesbehalve een dwaas. Zijn kennis van allerlei natuurkundige wetten, van de samenstelling van de dampkring van de dynamiek, van de balistiek was fabelachtig, en hij bleek een diepgaande studie te hebben gemaakt van alle mogelijke proeven van anderen.

Bijna twee uren bleven de twee mannen met elkander praten, maar Brand was reeds lang weggeglip, en had zich door de oude getrouwe dienstbode laten aandienen bij Miss Joan, die hem een veel aangename gezelschap leek.

— Zeg mij nu eens eerlijk, mylord: gelooft gij ook dat ik gek ben, en dat ik nutteloos werk verricht, dat gedoemd is om te mislukken? vroeg Beechow aan zijn bezoeker.

— Uw plan is weergaloos stoutmoedig, Mr. Beechow, dat kan onmogelijk ontkend worden, zei Raffles, maar zover mijn kennis van de zaak reikt, zijn uw plannen uitvoerbaar, al moeten zij menigeen buitensporig voorkomen. Zijn uw proefnemingen in het klein geslaagd?

— Neen, antwoordde Beechow onmiddellijk, maar dat had ik vooruit kunnen weten. Deze dingen kunnen, met kans op succes, niet in het klein worden gemaakt. Maar ik heb het geld niet om proeven op grote schaal te kunnen nemen. En ik kan het nergens krijgen, want de officiële wetenschap zwijgt mij dood.

Het liep naar het luncheon, toen de twee mannen het laboratorium verlieten, en Joan en Brand in de kleine tuinkamer vonden.

Het meisje sprong dadelijk op en riep:

— Ralph is hier geweest, vader. Hij heeft betaald wat hij mij nog schuldig was van de Fancy-fair, maar hij is bijna dadelijk weer weggegaan.

— Naar het schijnt was mij de weinig benijdenswaardige rol toegedeeld, als vogelverschrikker op te treden, zei Brand met twinkelde ogen.

Joan lachte even, nam van de tafel een bankbiljet bij de punt op, en zei:

— Hier is het geld, vader. Een biljet van een pond sterling. Het wekte de belangstelling van mijnheer Brand. Hij heeft het heel nauwkeurig bekeken. Hij schijnt belang te stellen in vingerafdrukken, moet u weten.

— Ja, dat is een hobby van me, zei Brand. U ziet dat het papier van het biljet verre van smetteloos is, alsof men het met vettige handen heeft aangepakt. De lijntjes van duim en wijsvinger waren er duidelijk en zichtbaar op. Werkelijk een merkwaardige afdruk, kijkt u maar eens; in het midden mankeren wel drie of vier van de bekende lussen en strepen. De huid is daar volkomen glad geweest, zoals bijvoorbeeld, het geval is wanneer een kleine verwonding pas geheeld is; de nieuwe huid is daar dan nog zeer dun.

— Heel belangwekkend, mompelde de geleerde met een totaal gemis aan belangstelling. Ik hoop dat de heren blijven lunchen? Joan, er is toch op gerekend?

— Zeker vader, zei het meisje, maar Raffles zag aanstonds aan de verschrikte uitdrukking in haar ogen, dat er volstrekt niet op gerekend was. Hij zei dan ook:

— Het spijt mij meer dan ik u zeggen kan, professor, maar ik vrees dat ik daarvoor geen tijd zal hebben. Ik heb een afspraak met mijn rentmeester. De zaken op mijn landgoederen gaan minder voordelig dan ik wel zou wensen. Ik hoop echter, u later uwe vriendelijke uitnodiging te horen herhalen. Maar voor wij heengaan, zou ik nog graag uw brandkast eens zien.

— Mijn brandkast? herhaalde de oude geleerde verbaasd. Wat valt daaraan te zien. Ik verzeker u dat er op dit ogenblik bijna geen duim meer in ligt.

— Het is mij ook niet om de binnenzijde te doen, antwoordde Raffles met een glimlach. Ik weet dat het een zwak van mij is, maar ik heb altijd bie-

zonder veel belang gesteld in inbraken. Onze hoofdinspecteur van politie kan het U bevestigen, dat ik in menige misdaad een klein weinigje heb bijgedragen tot de oplossing. Natuurlijk alleen maar als dilettant. Bij de inbraak was het slot immers niet geforceerd?

— Neen, de kast moet met een uitstekend nagemaakte sleutel geopend zijn. Het is een ouderwetse kast. De politie verklaarde, dat een kind het ding wel had kunnen openen. Maar als gij die kast zo gaarne wilt zien, ga dan uw gang. Mij zult ge wel willen verontschuldigen; er schiet mij daar iets te binnen ik moet direct in mijn labora-zijn.

Zonder zelfs zijn gasten de hand te geven, verliet het oude mannetje het vertrek weer, zo snel dat hij bijna over de drempel struikelde.

Joan kreeg een kleur, en stamelde verlegen:

— U moet er niet boos om zijn, mylord, Mijnheer Brand. Als vader met zijn gedachten bij zijn werk is, bij zijn uitvinding...

— Verontschuldig hem niet, Miss Joan, zei Raffles glimlachend. Wij weten dat geleerden zo zijn.

Terwijl Raffles sprak, had hij het bankbiljet bij een tipje opgenomen, en met grote aandacht de vingerafdruk bekeken.

Hij zei niets maar keek Brand op een veelzeggende wijze aan.

— Wilt u de kast nu even zien, mylord? vroeg het meisje.

— Gaarne. Maar voor wij gaan, wilde ik u nog even vragen: Zijn er vingerafdrukken op gevonden?

— Ja, maar zij kwamen niet voor in het misdadigersalbum. De politie maakte dan ook de gevolgtrekking, dat de inbreker een nieuweling moest zijn geweest in het vak.

— Is men er achter gekomen, hoe hij binnen kwam?

— Door een achterdeur, waarschijnlijk eveneens met een valse sleutel.

— Was de deur niet gegrendeld?

— Neen, alleen met de sleutel gesloten.

Raffles haalde één de schouders op

en zei:

— Men kan in Londen evengoed al zijn deuren en vensters laten openstaan. Waaruit bestond het gestolene, als ik vragen mag?

— Hoofdzakelijk uit contanten, papier biljetten van tien, vijftig en honderd pond. Er waren ook effecten, die waren de dief echter waarschijnlijk te gevaarlijk. Gelukkig heeft hij die tenminste laten liggen. Ik heb ze dadelijk moeten verkopen. Als die man geweten had, wat hij ons aandeed...

Het meisje onderdrukte een droog snikje, herstelde zich, hief het hoofd weer op en zei opgewekt:

— Wilt u mij maar volgen.

Joan Beechow ging een trap op en bracht de bezoekers in een werkkamer, die er al even rommelig uitzag als het laboratorium.

— U moet niet naar de rommel kijken, heren, zei het meisje verlegen. Vader wil niet dat hier ooit wordt opgeruimd. Ik mag hier nauwelijks binnenkomen. Onze oude Jane is razend, maar het helpt haar niets. Vader heeft gedreigd haar weg te sturen, als ze hier een voet durft te zetten, en dat zou onze goede oude gediensstige niet overleven. Daar staat de kast.

Raffles en Brand liepen er heen en bekeken het geval met het oog van de kenner. Als vakman kwam Raffles direct tot de slotsom dat het een waardeloos prul was. De kast was zo licht, dat een sterk man het ding zonder veel moeite van de muur had kunnen trekken om de achterkant aan te tasten.

Raffles bukte zich over de kast, bekeek het oppervlak nauwkeurig, en vroeg:

— Zijn die vingerafdrukken gefotografeerd?

— Ik geloof het wel, mylord, er is tenminste harspoeder opgestrooid, meer weet ik er niet van.

Raffles haalde een opvouwbaar vergrootglas uit zijn zak, knielde voor de kast neer, en bestudeerde met grote aandacht een oppervlakte rondom het slot, waar een aantal vingerafdrukken te zien waren, waaraan het poeder nog was blijven kleven.

En in zich zelf prees hij de koppigheid van de oude geleerde, die de aanwezigheid van een stofdoek in zijn werk-kamer niet dulde.

Na nog even te hebben getuurd door het vergrootglas, keek Raffles Brand met een snelle, vragende blik aan. De jongeman haalde de wenkbrauwen op, nam het vergrootglas over en bestudeerde op zijn beurt de vingerafdrukken. Bijna overal was het fijne harspoeder nog in de dunne huidgroefjes bleven kleven.

Zwijgend stond hij weer op en gaf de loupe terug. Raffles vroeg:

— Wilt ge mij toestaan, Miss Joan, dit biljet van een pond tegen een guinje te ruilen?

— Natuurlijk, mylord, antwoordde het meisje, wel wat verwonderd. Daar heb ik zelfs nog voordeel bij.

Raffles had intussen het biljet voorzichtig opgevouwen, in een enveloppe gestoken, en in zijn portefeuille gelegd.

— Wij zullen u niet langer ophouden, miss, zei Raffles. Wel bedankt voor de moeite, die gij u gegeven hebt. Dezer dagen hoop ik uw vader nog eens te mogen bezoeken, en hopen ook u daarbij aan te treffen.

HOOFDSTUK IV

RALPH DANE KRIJGT BEZOEK

Raffles en Brand, die zich door Henderson naar de woning van Beechow hadden laten brengen, stapten in de auto, die Henderson voor de deur geparkeerd had en verzochten hem hen naar het Carlton restaurant te brengen, waar zij lunchten. Natuurlijk liep het gesprek onder de maaltijd over de inbraak in het huis van Philip Beechow.

— Zou die Ralph Dane het werkelijk gedaan hebben? vroeg Brand.

— Er is bijna geen twijfel mogelijk antwoordde Raffles. Vergeet niet dat de jongen gespeeld heeft, en gewonnen. Dat moet hij dan toch gedaan hebben met geld, terwijl hij kort gele-

den geen rode duit bezat. In elk geval de vingerafdrukken kunnen niet liegen. Ik heb duidelijk het kleine ronde gladde plekje op de wijsvinger van dat heerschap gezien, toen hij mij voorbij liep. Dat klopt met die vingerafdruk. Als wij klaar zijn, zullen wij die plotseling zo rijk geworden Mr. Dane eens aan de tand gaan voelen.

— Een buitengewoon laf heerschap, zei Brand, met een rilling van afschuw. Een oude man bestelen van het laatste dat hij nog bezit. Het is om je dood te ergeren.

— Ja, een zeldzaam minderwaardig sujet, bevestigde Raffles met een hoofdknik. Nu, hij zal er voor boeten, dat

kan ik je verzekeren.

— Waarom stuur je hem niet dadelijk de politie op zijn dak?

— Dat wil ik tot het uiterste vermijden, want bij dat schandaal zou ook Beechow betrokken worden, met zijn lieve dochter, en dat moeten wij trachten te vermijden.

Toen zij bijna gereed waren vroeg Brand:

— Moeten wij ons bij dat bezoek aan Dane niet vermommen?

— Dat geloof ik niet. Wij kunnen er immers op rekenen, dat Joan Beechow, die om de dooie dood niet dom is, gauw genoeg zal hebben begrepen, in welke richting onze verdenking gaat. Wij zullen eenvoudig beginnen met het jongemens te verzoeken, onmiddellijk het bedrag terug te geven, dat hij zijn oom ontstolen heeft. Weigert hij, dan zal hij de gevolgen zelf moeten dragen.

Een paar minuten later waren zij onderweg naar de flat die Dane sedert nauwelijks een week gemeubeld en wel gehuurd had in een der straten van het West-End.

Een buttler van middelbare leeftijd, ook een splinternieuwe aanwinst naar het scheen, opende de twee bezoekers de deur.

— Is de baas thuis? vroeg Raffles, zijn visitekaartje overhandigend.

De man wierp er slechts een vluchtige blik op, en zei toen onderdanig:

— Mijnheer stond op het punt om uit te gaan, mylord, maar ik twijfel er niet aan, of hij zal u nog wel willen ontvangen.

Raffles werd in een kleine, maar met goede smaak gemeubelde ontvangkamer gelaten, en wisselde zodra de deur dicht was, een veelbetekenende blik met Brand.

— Zijn hartewens is vervuld, naar het schijnt. Een buttler en een flat met zes of acht kamers. Wijntje en

Trijntje. Kortom, het dorado voor een leegloper.

Op dat ogenblik ging de deur open, en Ralph Dane trad binnen. Hij droeg een keurig costuum, waarschijnlijk zo-even ontvanger van een der beste marchand-tailleurs in het deftige Westen.

Er lag een uitdrukking van moeilijk bedwongen verwondering op zijn niet onknop, maar trots en aanmatigend gezicht, toen hij zei na de deur achter zich te hebben gesloten:

— Uw bezoek verheugt mij ten zeerste mylord; waaraan heb ik die eer te danken?

— Dat zal ik u zeggen. Ik meen te mogen aannemen, dat gij er van houdt, Mr. Dane, zonder omwegen op uw doel af te gaan, en gij zult die karaktereigenschap dus ook wel in anderen waarderen. Om dus met de deur in huis te vallen: bent u bereid, nu onmiddellijk en zonder veel praatjes de acht duizend pond sterling terug te geven, die gij een week geleden uit de brandkast van uw oom Beechow hebt gestolen?

De gelaatskleur van Dane was nooit biezonder blozend geweest, maar bij het horen van deze woorden, werd hij asvaal. Hij maakte een kort, heftig gebaar, alsof hij de hand tegen Raffles wilde opheffen, maar onmiddellijk viel zijn arm slap langs zijn lichaam neer.

Zijn ogen kregen een glazige uitdrukking, en hij bracht een paar stamelende klanken uit.

Eindelijk slaagde hij er in, zich een weinig te herstellen, en hij mompelde toonloos:

— Als dat een grap moet beduiden, mylord...

— Gij weet heel goed dat het geen grap is, Mr. Dane, zei Raffles met stemverheffing. Ontkennen zou u trouwens niet baten, op uw gezicht is uw schuld duidelijk te lezen als in een boek. Bij de politie heeft men vingerafdrukken, die op de kast werden gevonden. Die

hebben iets heel eigenaardigs, een klein glad, rond plekje in het midden. De wijsvinger van uw rechterhand is zelfs nu nog niet geheel en al genezen. En voorts trof mijnheer Brand, mijn secretaris, precies diezelfde afdruk aan op een enigszins vettig pondsbiljet, waar mee gij vanochtend een kleine schuld aan de dochter van uw slachtoffer hebt afbetaald.

Raffles nam het biljet uit zijn portefeuille, en hield het op veilige afstand de dief voor, want er lag iets gluiperigs op diens bleek gezicht, dat Raffles waarschuwde, op zijn hoede te zijn.

Toen liet Dane zich zwaar op een stoel neer vallen, en vroeg na lange tijd bijna onhoorbaar:

— En wat wilt gij nu van mij?

— Dat heb ik u al gezegd. Ik wil dat gij dat geld teruggeeft. Is het morgen weer in bezit van uw oom, dan zal ik de zaak laten rusten, ofschoon gij dubbel en dwars zoudt verdienen veel zwaarder te moeten boeten voor die lage streek.

Alleen mijn wens om professor Beechow de verwikkeling in een schandaal te besparen, redt u van de beklagdenbank. En nu uw antwoord...

Dane dacht slechts een kort ogenblik na, en zei toen, zonder Raffles aan te zien, op diezelfde, doffe toon:

— Ik zal zorgen dat het geld er vandaag is. Het was een wanhoopsdaad van mij. Ik had niets meer, en ik wilde...

— Zwijg. Gij wildet van het leven genieten, zoals de jeugd dat tegenwoordig noemt, zei Raffles. Nu, gij krijgt er nu nog de kans toe, want gij hebt nog zeer veel geld, met dobbelen gewonnen. Gij zorgt dus dat het gestolen geld vandaag weer in handen van Mr. Beechow is, hoe dan ook. Ik zal er van avond naar informeren. Blijkt het dat gij mij bedrogen hebt, neem u dan voor mij in acht, want dan zal ik niet aarzen, de politie in de zaak te betrekken. Adieu.

En met deze woorden begaf Raffles zich naar de deur, gevolgd door Brand.

Op de drempel keerde hij zich nog eens om en zei veelbetekenend:

— Het is nu twee uur, gij hebt de tijd tot zes. Dan moet alles in orde zijn.

Toen Raffles en Brand beneden waren, zei de laatste zacht.

— Hij zag er eigenlijk helemaal niet uit, alsof hij zijn woord dacht te houden.

— Hij zal zo verstandig zijn, om het wel te doen, Charles. Hij moet toch begrijpen dat dat biljet een overtuigend bewijs van zijn schuld is. In ieder geval zullen wij moeten wachten tot zes uur. Dan zal ik informeren hoe de zaken staan, en als Dane in gebreke is gebleven dan weet ik wat mij te doen staat.

— Hij kan met al het geld aan de haal zijn gegaan. Vier uren is een lange tijd.

— Dan zal ik hem weten te achterhalen Charles. Het is uitgesloten, dat een schurk zich zal weten te onttrekken aan de straffende hand van John Raffles...

* * *

Het was kwart over zes toen Raffles in de bibliotheek van zijn huis, het telefoonnummer van Mr. Beechow draaide. Brand stond naast hem en luisterde naar het zwakke geluid van de stem, dat zijn oor bereikte.

De oude dienstbode nam de boodschap aan, en het duurde een paar minuten voor hij de geleerde aan het toestel kreeg.

Hij veranderde zijn stem zoveel mogelijk en vroeg:

— Mag ik u feliciteren, Mr. Beechow? Ik hoor dat gij het gestolen bedrag zo-even hebt terug ontvangen.

Een knorrige stem antwoordde:

— Dan heeft men u wat wijs gemaakt, mijnheer of mejuffrouw, of wie gij moogt zijn. Ik wou dat u mij niet gestoord en mij niet van mijn werk afgehaald had. Ik zou de dief wel eens willen zien, die gestolen geld komt terugbrengen.

Het bekende, metalen geluid van de hoorn, die op de haak wordt gelegd, en de verbinding was verbroken.

Raffles legde met een veelbetekenend lachje de hoorn van zijn toestel neer, en keek Brand aan, die rustig zei:

— Ik heb het je van te voren immers al gezegd. Een doortrapte schurk, die er nu met al het geld waarschijnlijk vandoor is.

— Hij zal niet ver komen met zijn geld, Charles; laat dat maar aan mij over, zei Raffles bars.

HOOFDSTUK V

ER IS EEN MOORD GEPLEEGD

Het was ongeveer elf uur in de avond van diezelfde dag, toen Raffles en Brand nogmaals het huis binnengingen waarvan Dane een flat op de eerste verdieping bewoonde. Thans echter geleken zij helemaal niet op de deftige Lord Aberdeen en diens secretaris Charles Brand, die die namiddag hun opwachting waren komen maken.

Zij waren nu betrekkelijk eenvoudig gekleed, met goedkope gleufhoeden en confectie-overjassen.

Zij hadden van de portier geen last, en dat was geen wonder, want die man was aan de telefoon geroepen door Henderson, die zijn instructies had, en die op de seconde af om elf uur de portier naar zijn toestel had gelokt

met een verzonnen boodschap.

De horloges waren nauwkeurig gelijk gezet en het klopte als een bus; Raffles en Brand glipten achter de rug van de telefonerende portier de trap op, zonder dat deze iets had gehoord of gezien.

Voor hun terugtocht maakten zij zich geen zorg. Dan mocht de man hem gerust zien, want dan zou het te laat zijn.

Zij bereikten het grote portaal, waar het stil was, en waar slechts een enkele lamp brandde.

— Zou hij thuis zijn? vroeg Brand op fluisterende toon.

— Misschien. Het doet er weinig toe. Als wij maar snel en ongemerkt in zijn flat kunnen binnen dringen. Wacht

even, als ik mij niet vergis, is dit het raam.

Het portaal werd overdag verlicht door een groot venster, in de zijmuur van een grote erker, die onder meer de vestibule en de liftkoker bevatte. Raffles had dit alles tevoren nauwkeurig onderzocht. De zijmuur had vier van die ramen, boven elkaar gelegen, en dicht bij de rechte hoek, die de erker met het eigenlijke huis maakte.

Voor het overige was de muur blind. Beneden bevond zich een deel van de voortuin en het was er vrij donker, want het lantaarnlicht van de straat werd onderschept door de toppen van hoge bomen, vol in het blad.

Raffles opende dit raam voorzichtig, hetgeen volstrekt geen moeite opleverde want het was eenvoudig met een spanjolet gesloten, en toen konden de twee mannen het venster zien, dat in de huismuur er schuin tegenover lag. Het had een breed kozijn, en voor een man die zijn zenuwen meester was, beduidde die grote stap van het ene naar het andere raam niet zo héél veel.

— Zal het raam geen tegenstand bieden? vroeg Brand fluisterend.

— Neen Charles, het raam zal niet de minste moeilijkheid opleveren; de kruk van de spanjolet is omgedraaid, wij hebben het maar voor het openduen. Houd je klaar, ik zal voorgaan.

Na nog eens scherp te hebben geluisterd stapte Raffles op de vensterbank, boog in de knieën door, en was met één grote stap op het tegenoverliggende kozijn.

Brand zag hoe hij gemakkelijk het raam kon openduen; niemand had er dus op gelet dat de spanjoletknop was omgedraaid.

Een kort oogenblik aarzelde Brand, want zijn benen waren korter dan die van Raffles, maar toen deze hem ongeduldig wenkte, deed hij op zijn beurt de sprong, en belandde veilig in de sterke armen van Raffles, die hem onmiddellijk naar binnen trok en het raam zacht sloot.

Het eerste wat dadelijk hun aandacht trok, was een tamelijk luid en driftig twistgesprek.

Vrij duidelijk vernamen zij de hoge, driftige stem van Dane, die op bevelende toon iets riep, wat zij niet verstonden.

Het geluid kwam uit de richting van de deur, die toegang gaf tot de flat van de bewoner. Zij wilden er op toegaan, toen er eensklaps iets voorviel van zulk een dramatische allure, dat hierdoor de ganse toestand als bij toverslag werd gewijzigd.

Een scherpe, droge knal van een vuurwapen deed zich horen, onmiddellijk gevolgd door een gil, en de val van een lichaam. De deur vloog open, en voor een kort oogenblik zagen zij een kleine, gedrongen gestalte, die dadelijk uit het gezicht was verdwenen.

Direct daarna naderden er vlugge voetstappen in de gang, en Raffles en Brand hadden nog maar juist de tijd zich te verbergen achter de lange gordijnen, die het gangraam des avonds konden afsluiten.

Door een kier van de gordijnen kon Raffles het bleke, ontdane gelaat zien van de butler en heel duidelijk hoorden zij een oogenblik daarna zijn stem, die bijna oversloeg van ontzetting en schrik, toen hij zei:

— Waarom deed u dat, mijnheer? Waarom hebt gij mijn meester gedood?

— Ik? vroeg een stem, die van ontroering en woede scheen te beven, en die Raffles onmiddellijk herkende als die van Philip Beechow. Ben je gek man? Denk je dat ik mijn neef zou hebben willen doden?

— Geen stap verder, mijnheer, riep de stem van de butler weer, nu veel vaster en dreigend. Blijf waar gij zijt, of ik zou geweld moeten gebruiken.

Fluisterend vroeg Brand achter het gordijn:

— Wat zou er toch gebeurd zijn?

— Stil, Charles, wij moeten onze mond houden, want ik hoor nog meer voetstappen, waarschuwde Raffles hem.

Inderdaad naderden er snelle voetstappen van de zijde van de trap, en een oogenblik daarna snelde de portier voorbij, een krachtig gebouwd man, die in zijn loge de korte, scherpe knal van het schot had gehoord.

Weer even daarna hoorden de twee verborgen mannen zijn harde, luide stem, die bulderde:

— Wat is hier gebeurd? Dat ziet er hier mooi uit. Wat sta jij daar, Hickory? Bel een dokter op. Misschien is Mr. Dane nog te redden.

— Maar dan loopt die man daar weg, die het gedaan heeft.

— Klets niet... ik zal wel op hem letten. Ik heb hem stevig beet.

— Laat me los. Laat me los, zeg ik je, gilde de stem van Beechow, de stem van een zwak, driftig, oud man die ongeduldig is, om zich uit een lastige positie te bevrijden.

Er klonk wat gestommel, woedende protesten van iemand die zich voelt aangrijpen en toen klonken op de gang talrijke stappen alsof er meer dan drie mensen waren.

Toch raakten de voeten van de oude Beechow de vloer bijna niet, want de sterke portier had hem in zijn nekvel, en bij zijn achterwerk vast en voerde hem zo met zich mee.

Vlak achter hen volgde de doodsbleke butler, en het drietal ging haastig voorbij, totdat de ruwe stem van de portier bij de opengebleven flatdeur vroeg:

— Heb je niet gehoord wat ik zei, Hickory? Waarom bel je zijn dokter niet op en de politie?

— De telefoon op zijn kamer werkt niet, jammerde de butler. Ik moet naar de hall.

— Doe dat dan kwibus. Ik zal deze oude vent opsluiten in mijn kamer, denk er om dat iedere minuut kostbaar is. Jij belt de dokter op, en ik zal zien een paar politieagenten te pakken te krijgen.

Nauwelijks klonken hun voetstappen op de eerste treden van de trap of Brand en Raffles verlieten hun schuilplaats.

— Wij moeten zien wat er gebeurd is, fluisterde Raffles. Ik kan mij niet voorstellen dat de oude Mr. Beechow...

Maar plotseling bleef hij staan op zijn weg naar de woonkamer, waar zich het drama moest hebben afgespeeld.

Van het raam tot aan de deur bedroeg de afstand zeker wel zes meter.

Daarbinnen brandde licht, de deur tekende zich duidelijk af tegen de witte muur van de gang, en langs die muur bewoog zich nu snel en schichtig een **schaduw**, de scherpe schaduw van een man, die zich even scheen te bukken, en zich daarna onmiddellijk weer oprichtte.

— Daar is iemand binnen, zei Brand half luid van schrik.

Op hetzelfde ogenblik verdween de schaduw, en liet zich een zacht gekraak horen.

— Dat was dom; je hebt hem verjaagd, fluisterde Raffles ongeduldig. Vluc, misschien snappen wij hem nog.

Zonder zich verder om iets te bekommeren, snelden de twee mannen over de dikke gangloper voort, en gingen de woonkamer binnen. Het was een fraai gemeubeld, ruim vertrek, hetwelk twee vensters had recht tegenover de deur, die uitzicht gaven op een met enkele bomen beplante binnenplaats.

In de rechterwand was een tweede deur, en die deur werd juist dichtgetrokken door een heer in avondtoilet, van wie men nog net de hand, die op de deurkruk lag, zag.

Het volgende ogenblik was de deur dicht, tegelijk met het geluid van een sleutel, die in het slot werd omgedraaid.

Raffles hoorde even snelle voetstappen en toen was het stil.

Raffles deed geen moeite om die vluchteling, die het huis goed scheen te kennen, te achterhalen.

Hij keek rond in het vertrek, en onmiddellijk viel zijn oog op de man, die voorover op de vloer lag uitgestrekt, het gelaat een weinig terzijde.

Een enkele blik was voldoende om hem te doen zien, dat het Dane was, die daar lag en dat hij dood was.

Naast hem lag een revolver, op ongeveer een voet afstand van zijn rechterhand.

Het scherpe gehoor van Raffles had enig gerucht vernomen, en hij stond een kort ogenblik in luisterende houding doodstil, en fluisterde toen:

— Vluc, wij moeten hier weg. Het zou ons lelijk kunnen opbreken, als wij

hier werden aangetroffen en wij kunnen voor die ongelukkige oude man op het ogenblik toch niets doen. Zijn dochter moet direct maar voorzichtig gewaarschuwd worden.

Nog terwijl hij sprak had hij Brand met zich meegetrokken; zij staken vlug de gang over, bereikten het raam waardoor zij waren binnengedrongen, en gingen opnieuw achter de dichtgetrokken gordijnen staan.

Nauwelijks waren zij er achter of er naderden vlugge stappen, terwijl er opgewonden en op gedempte toon door minstens twee mannen tegelijk gesproken werd.

Er was een vreemde stem bij, waarschijnlijk die van de geneesheer, want de twee vrienden zagen door een reet van de gordijnen een zwaar gebouwd man, die driftig sprak, maar plotseling zweeg, toen hij op de drempel van de deur stond en toen snel naar binnen ging, met een flauwe uitroep van onaangename verassing.

Hij werd gevolgd door een inspecteur van politie, wat later kwamen nog haastig twee agenten aanlopen, gevolgd door de butler en de portier.

Het eerste wat Raffles en Brand hoorden was de zware, luide en zakelijke stem van de dokter, die zei:

— Niets meer aan te doen. Mr. Dane, zo is de naam toch niet waar? is recht door het hart geschoten. Lag die revolver daar net zo, als toen u hem vondt.

— Precies zo, dokter, antwoordde Hickory met een bevende stem, maar toch wel zo luid, dat Raffles en Brand hem konden verstaan, daar de kamerdeur wijd was blijven open staan.

— Is dat wapen van hem? Neen, niet aankomen. Je kunt het immers zo wel zien.

Een ogenblik stilte, en dan weer de stem van de butler:

— Neen, die revolver is zeker niet van hem. Die is kleiner, en bovendien is het geen revolver maar een automatische pistool.

— Nu, dan moet dat wapen van een ander zijn, zei de inspecteur met iets van ironie in zijn stem, maar dan is het

toch wel vreemd, dat hij dat hier heeft laten liggen. Maypole, fotografeer dat geval in drie standen, dat is voldoende.

Nu volgde er wat zacht gefluister en toen vlak achter elkaar drie lichtflitsen.

— Zouden wij nu maar niet maken dat wij wegkwamen? vroeg Brand fluisterend. De gelegenheid is gunstig.

— Nog een ogenblikje; ik zou wel willen weten hoe die lui daarbinnen over de zaak denken.

— Met dit wapen is zonder twijfel pas zeer kort geleden geschoten, hoorden zij de inspecteur zeggen. Je sprak zo even van een bezoeker, portier. Wie was dat?

— Ik ken hem niet. Hij zei dat hij een oom was van Mr. Dane, en gaf de naam Beechow op.

— Hoe laat was dat.

— Het zal zo wat kwart voor elf geweest zijn, ik heb niet op de klok gekeken; Hickory zal u wel meer kunnen vertellen.

— Ik heb die meneer ook nog nooit gezien, zei de butler. Ik ben trouwens pas een dag of tien in dienst van Mr. Dane.

— Wat deed hij toen je hem het bezoek van die Mr. Beechow aankondigde?

— Ik geloof dat hij op het punt stond uit te gaan. Hij had mij in de vooravond al gezegd, dat als hij uitging, ik niet op hem behoefde te wachten, en naar bed kon gaan.

— Heb je, toen die Mr. Beechow er was, een woordentwist of zo iets gehoord? Ik bedoel: was Mr. Beechow driftig, opgewonden?

— Ik weet niet of het een twistgesprek was, maar zij spraken wel heel luid, inspecteur, antwoordde de butler. Waarover het ging, weet ik niet, want het is niet mijn gewoonte om te luisteren, en de afstand tussen deze kamer en mijn pantry naast de keuken is vrij groot. Maar ik heb toch wel begrepen dat het om geld ging. De oude heer wilde geld hebben en mijn meester scheen dat te weigeren.

— Heb je hem horen dreigen? ik meen de oude Beechow, ging de inspecteur voort.

Een ogenblik scheen Hickory te aar-

zelen, en toen kwam het antwoord:

— Als ik de waarheid moet zeggen, inspecteur... de oude man dreigde bij herhaling. Hij schold mijn meester uit voor alles wat lelijk was, en zei dat hij een gemene schurk was, een leegloper zonder hart, een schandvlek voor de maatschappij.

Nu kwam uit de kamer, bij wijze van besluit, de stem van de inspecteur, die kortaf zei:

— Breng die Mr. Beechow maar naar het bureau. De zaak is dunkt mij duidelijk. Je trof hem immers aan, bij het lijk, butler?

— Vlak er bij mijnheer. En die revolver rookte nog een beetje.

— Nu, dan is de zaak zo klaar als glas. Ik dank u dokter. Ik geloof niet dat er veel meer te doen is.

Raffles gaf Brand een duw, de twee mannen verlieten hun schuilplaats, en een ogenblik daarna stonden zij op straat.

— Onze vermomming moeten wij kwijt en dan gaan wij onmiddellijk naar Joan Beechow, zei Raffles op beslister toon. Het meisje zal in doodsangst zitten, als haar verstrooide vader vannacht niet terug komt.

HOOFDSTUK VI

ER KOMT EEN WEINIG LICHT

Er was nauwelijks een half uur verlopen, maar het was toch reeds na middernacht, toen de Rolls Royce van Raffles stopte voor het oude, tamelijk vervallen huis van Mr. Beechow.

Zoals Raffles wel gedacht had, was men daar niet naar bed, en de oude dienstbode die haastig kwam aansloffen, verborg haar teleurstelling niet toen zij zag dat het niet haar meester was, maar Lord William Aberdeen, gevolgd door zijn secretaris.

Onmiddellijk ontspande zich het stroeve gelaat van de oude dienstbode, toen zij hoorde, om welke reden deze twee heren nog zo laat hadden aangebeld; zij opende de deur verder, en zei, met een snik in haar stem:

— Kom binnen, heren, en wees niet boos op mij, wij zijn helemaal in de war, mijnheer Beechow is geheel alleen uit in het grote Londen, midden in de nacht, en hij denkt altijd aan andere dingen, en is zo verstrooid, en... en...

Toen barstte zij plotseling in snikken uit, en vluchtte weg, want op dat ogenblik behoefde zij de bezoekers niet meer aan te dienen. Joan zelf, bleek en ongerust, kwam haastig de trap aflopen, en vroeg reeds halverwege:

— Komt u om iets van vader mede te delen, mylord?

Het meisje moest steun zoeken aan de trapleuning en zelfs haar lippen werden bleek, toen zij vroeg:

— Er is hem... er is toch geen onge-

luk met hem gebeurd? Hij is toch niet...

— Neen, dat gelukkig niet, Miss Joan. Uw vader is zelfs niet gewond of iets van die aard. Hij bevindt zich alleen maar in moeilijkheden. Maar zeg mij eerst, wist gij in het geheel niet, dat hij was uitgegaan, of waarheen hij zich wilde begeven?

— Neen, daar wisten wij niets van. Dat maakte mij juist zo vreselijk ongerust. Ik kwam om negen uur terug van een kort bezoek aan een van mijn tantjes. Ik ging vader goeden dag zeggen in zijn werkkamer. Hij had het blijkbaar vreselijk druk, en nam nauwelijks notitie van mij. Ik besloot toen, een half uurtje later terug te komen, want ik had... een kleine verrassing voor vader. Ik stelde mij daar veel van voor. Maar toen ik om half tien nog eens binnen kwam, was hij weg. Ik wachtte nog een poosje, en toen merkte ik tot mijn schrik, dat hij het huis had verlaten, want zijn hoed en zijn jas hingen niet meer aan de kapstok. Ook Brigitta had hem niet zien weggaan, hij scheen zo van zijn werk te zijn weggegaan. Er lagen papieren met cijfers overdekt op zijn schrijftafel.

— Dat is het ook stellig geweest, Miss Joan. Hij is plotseling op het denkbeeld gekomen om naar Ralph Dane te gaan en te trachten hem opnieuw geld te leen te vragen.

Het meisje kwam half overeind van haar stoel, doodsbлек, en keek Raffles met grote, starende ogen aan, terwijl zij er met moeite uitbracht:

— Is hij naar Ralph geweest... weet gij dat zeker? Dan is alles mislukt; dan is alles het gevolg van mijn kinderachtig voornemen om hem te verrassen, want ik had het geld, mylord. Vanmiddag ben ik het bij Ralph gaan halen. Daar ligt het... daar, in dat wandkastje.

Raffles had te veel beleefd, om zich nog ergens over te verbazen, maar nu kwam er toch iets van verwondering in de blik, waarmede hij Brand aankeek, die zelf van het hele geval niets begreep, toen het meisje vlug opstond, naar een muurkastje ging, goed verborgen in een dam tusschen de ramen, dit opende, en er een pakje bankbiljetten uitnam,

dat zij met een driftig gebaar op tafel wierp.

Een paar van de biljetten hadden een vettige glans.....

— Wilt u zeggen, Miss Joan, dat u van middag bij uw neef bent geweest, om het geld terug te vragen? Wist u dan... vermoedde u dat het door hem gestolen was?

— Ik was er zo goed als zeker van, toen ik eens goed had nagedacht over uw opmerkingen. Ik zinspeelde er bij hem op, maar ik wil u wel verklaren, dat ik er toch van opkeek, toen hij mij zonder veel tegenspraak het geld bijna onmiddellijk gaf. Hij mompelde dat het hem speet en dat het een jeugdige misstap was, en daar moesten wij het dan maar mee doen.

— Maar dan kan het mij ook volstrekt niet meer verwonderen, dat hij om zes uur het geld niet aan uw vader heeft afgedragen, nu gij niet dadelijk alles aan hem hebt verteld.

— Daarmede wilde ik hem verrassen. Ik wilde vader het verdriet besparen, te horen dat Ralph hem zo schandelijk had bestolen, en ik was van plan, het te laten voorkomen, alsof ik die acht duizend pond op een heel andere plek zou hebben teruggevonden.

— Zou hij dat hebben geloofd? vroeg Brand, die tot dusverre gezwegen had.

— O, stellig, mijnheer Brand, antwoordde het jonge meisje, vader kan ongelooflijk verstrooid zijn. Maar wat zeldet gij daar toch zoëven, mylord. Had hij u beloofd het geld voor zes uur terug te betalen?

— Ja, maar min of meer gedwongen. Mijnheer Brand en ik hadden de diefstal onmiddellijk doorgrond, en wij zijn hem vanmiddag gaan vertellen dat wij de waarheid hadden ontdekt. Ik beloofde hem straffeloosheid, mits hij het gestolen bedrag voor zes uur zou terugbetalen.

Gij zijt stellig gekomen nog geen half uur nadat wij weg waren. Hoe hebt gij daar de moed toe gevonden.

— Ik deed het voor mijn vader, zei het meisje zacht. Maar ik erken dat het hoogst onaangenaam was. Maar het viel erg mee. Het scheen hem toch

wel wat beschaamd te maken, dat ik alles wist. Misschien is hij van plan zijn leven te beteren.

Het bleef even stil en toen zei Raffles ernstig:

— Daarvoor is het te laat, Miss Joan. Er is een oud spreekwoord, dat zegt, dat wij van de doden alleen goed mogen zeggen.

Joan keek Raffles aan, alsof zij iets niet begreep, en fluisterde toen toonloos

— Is Ralph Dane dood?

— Ja, Miss Joan. Hij werd ongeveer anderhalf uur geleden in zijn woning doodgeschoten.

Er volgde nu een lange stilte. Het meisje bracht langzaam de hand naar het voorhoofd. Haar stem had iedere klank verloren, toen zij bijna onverstaanbaar vroeg:

— En vader was bij hem om geld te vragen, zegt gij?

— Inderdaad en het ergste is, dat men uw vader bij de dode heeft aange troffen, en nu ziet de geroepen politie hem voor de dader aan. Het zal, dunkt mij, weldra blijken, dat hij aan de moordpartij noch deel heeft.

Hoe voorzichtig Raffles de zaak ook had ingeleid, de slag was toch bijna te hevig geweest voor het jonge meisje. Zij staarde tranenloos recht voor zich uit. Pas na enige tijd vroeg zij met een stem die dof was en zonder klank:

— Hoe weet gij dit alles?

— Mijnheer Brand en ik waren er bij toeval getuigen van hoe uw vader naar een politiebureau werd gebracht. Gij weet misschien dat ik goede connecties heb bij de politie, en zo heb ik mij kunnen laten inlichten, en weet alles, zelfs nog voor de pers werd ingelicht.

— Het komt dus in de krant? vroeg het meisje met diezelfde, vreemde verre stem.

— Dat zal onvermijdelijk zijn. Maar ik geef u de verzekering, Miss Joan, dat wij uw vrienden, u niet in de steek zullen laten, Miss Joan. Wij zullen spoedig het onzinnige aantonen van de beschuldiging die tegen hem werd ingebracht. Natuurlijk ontkent hij zelf met de grootste heftigheid, en dat is voor mij reeds het

afdoende bewijs, dat een ander Ralph Dane moet hebben gedood. Wie het gedaan heeft, dat weten wij nog niet, maar ik verzeker u dat wij het te weten zullen komen.

Deze woorden misten hun uitwerking niet. Het meisje was opgestaan, de opluchtende tranen kwamen los. Raffles liet haar eens goed uithuilen, en zei toen, haar hand vattend:

— Wilt gij mij vertrouwen, en geloven als ik zeg, dat ik alles zal doen om uw vader te helpen?

— Ja, ik vertrouw u, antwoordde Joan eenvoudig, en haar tranen drogend. Het is te dwaas om er een ogenblik aan te denken, dat vader iemand zou kunnen doden. Maar zeg mij eens: hoe werd mijn neef gedood?

— Zoals ik reeds zei, hij werd doodgeschoten.

Joan haalde de schouders op.

— Mijn vader bezat geen wapens. Hij zou zelfs niet weten hoe hij met een revolver moest omgaan.

— Dat alles zullen wij aantonen, zei Raffles rustig. En ga nu slapen, of ga tenminste naar bed met een paar asperientjes of een slaaptabletje en tracht rust te vinden. Ik geef u de verzekering, dat gij over enkele dagen uw vader weer in uw armen zult kunnen sluiten.

— Ik zal mijn best doen, en ik dank u nogmaals voor uw hulp en steun, zei het meisje, met een aandoenlijke glimlach van vertrouwen.

Weinige minuten daarna stonden de twee vrienden weer op straat.

Raffles stond een ogenblik in gedachten verzonken, en vroeg toen zacht aan Brand:

— Zie je kans om nu nog wat te gaan doen, of heb je slaap?

— Wel neen, waar denk je aan? zei Brand. Ik heb geen spoor van slaap.

— Goed, dan gaan wij er nu dadelijk op uit. Wij moeten tot iedere prijs de man zien te vinden, die toen wij in de flat van Dane waren, de deur vlak voor onze neus dicht deed. Het is onmogelijk, persoonlijk aan de politie te zeggen, dat wij daarginds vannacht geweest zijn, en desnoods willen bezweren, dat de oude Mr. Beechow niet in de kamer

was, toen het schot viel. Want dan zou het uitkomen, dat wij daaraan onze kennis van de zaak ontlenen, en niet aan het feit, dat ik «relaties heb met de politie.»

Onder het spreken hadden de twee vrienden de auto bereikt, die door Henderson in de nabijheid was geparkeerd.

— Slaperig, James? vroeg Raffles.
— Ik heb het gevoel alsof ik een marlot ben, mylord, die juist zijn winterslaapje achter de rug heeft, luidde het antwoord.

— Dat treft goed, want het kon wel eens zijn, dat wij de hele nacht je diensten nodig zullen hebben.

— Heel goed, mylord. Waarheen?
Raffles dacht een ogenblik na, en zei:

— Begin maar, ons weer naar het huis van Mr. Dane te rijden. Dat is ongeveer twintig minuten. Wij zullen ons die tijd ten nutte maken door eens goed over de zaak na te denken, en van gedachten te wisselen. Zeg, Charles de vermommingsmiddelen zijn toch nog in de wagen?

— Alles is compleet.

— Vooruit dan maar. Zet de wagen niet vlak voor het huis neer, maar een eind verder.

Nauwelijks had Brand het portier achter zich dichtgetrokken, of hij vroeg nieuwsgierig:

— Heb je er enig idee van, Edward, wie de man die wij gaan zoeken geweest kan zijn?

— Op het ogenblik nog niet. Maar dit staat vast, amice, het moet een zeer intiem vriend geweest zijn van de vermoorde man.

— Waarom denk je dat? vroeg Brand een weinig verbaasd over de stelligheid, waarmede Raffles sprak.

— Wel, omdat hij een sleutel van de flat had.

— Een sleutel? herhaalde Brand verbaasd.

— Ja, dat spreekt toch vanzelf. Hoe zou hij er anders ingekomen zijn? Gebeld heeft hij niet, want wij hebben gehoord dat Hickory nadrukkelijk verzekerde, dat de Mr. Beechow de enige

bezoeker was geweest. Toch was er iemand bij hem, want wij hebben nog net zijn schoenen gezien, zijn opvallend mooie glimmende, en ook bijzonder kleine schoenen. Mij zijn die kleine schoenen ten minste direct opgevallen. Jou ook niet?

— Om je de waarheid te zeggen heb ik er op dat ogenblik niet op gelet maar nu je er over spreekt... ja... het waren inderdaad zeer kleine schoenen.

— Voor een man tenminste, zei Raffles peinzend.

Brand keek zijn vriend opeens vragend aan.

— Voor een man ten minste zeg je; je denkt toch niet, dat het een vrouw geweest is, wier voeten wij hebben gezien?

— Dat zou heus zo gek niet zijn, amice, riposteerde Raffles. Er zijn tal van vrouwen, die van hun... hm..., vriend zullen we maar zeggen... een sleutel krijgen van zijn woning, om, onopgemerkt door het personeel, binnen te kunnen komen.

Je bent geen kind meer, Charles, en je weet even goed als ik, dat vele mannen er een vriendinnetje op na houden, om... hun eenzaam celibatairschap te verzachten. Dat kan best met Ralph Dane ook het geval geweest zijn. Sedert hij over een behoorlijk sommetje geld beschikte, zal hij daar wel een paar dubbeltjes voor over hebben gehad. Je hebt gezien, dat het een Lips slot was, bij zo'n slot worden door de fabriek twee sleutels gegeven. Het is volstrekt niet gezocht als wij veronderstellen dat een vrouw de tweede sleutel heeft gekregen. Bedenk verder wel dat de revolver niet van Ralph Dane was, en natuurlijk in geen geval kan hebben toebehoord aan de oude Mr. Beechow, die wel uitstekend met een vergrootglas en een reageerbuis kan omgaan, maar zeker niet met een vuurwapen. Wij bezitten daaromtrent de stellige verklaring van zijn dochter. Het wapen is dus van de moordenaar, of de moordenaress geweest.

— Maar als die dame of heer bij Dane was, dan moet Beechow dat toch hebben geweten. De butler, die zijn be-

zoek aankondigde, moet hem of haar toch eveneens hebben gezien?

— Daar zit 'm juist de kneep, amice. Geen van beiden hebben hem of haar gezien. Wat volgt hieruit? Natuurlijk alleen dit, dat de vrouw, want op een vrouw houd ik het voorlopig maar, even van tevoren is weggegaan, of liever, zich hield alsof zij wegging, en wel door dezelfde deur, waardoor zij later inderdaad verdwenen is, na zich enige tijd schuil te hebben gehouden achter een tochtscherm of gordijn. Zij heeft dus stellig een deel van het gesprek tussen Beechow en Dane gehoord; misschien zijn er wel een paar woorden gevallen over Miss Joan, omdat hij haar niet met rust wilde laten, en dat kan de jalouzie van de vrouw zodanig hebben opgewekt, dat zij haar wapen trok,

en vuurde, op hetzelfde oogenblik dat Beechow al in de gang was, en evenals Dane, met de rug naar haar stond toegewend. Vergeet niet, dat Dane in de rug is geschoten, en niet in de borst. Wat dunk je van die redenering?

Brand dacht enige tijd na, met de lichtblonde pruik in de hand, die hij op zijn hoofd wilde zetten, en gaf tenslotte ten antwoord:

— Zo kan het zich inderdaad hebben toegedragen, maar het is en blijkt een hypothese.

— Dat geef ik toe, amice, maar hoe vaak moeten wij niet van veronderstellingen uitgaan, om achter de waarheid te komen. Wij zullen trouwens gauw zien, waar we aan toe zijn. Ik geloof werkelijk, dat er al een beetje licht komt.

HOOFDSTUK VII

HET EINDE

Toen Henderson remde en stopte hadden de twee vrienden zich voldoende vermomd om het te durven wagen, bij avondlucht de butler onder het oog te komen. Ze hadden besloten, zich uit te geven voor journalisten, en desnoods ruim te betalen voor de inlichtingen, die Hickory hun zou verstrekken.

Het was mogelijk, dat de man al sliep en ook dat de woning verzegeld was, althans de kamer waar de misdaad was gepleegd, maar die kans moesten zij dan maar lopen.

Maar Hickory sliep niet, maar was integendeel klaar wakker. Het bleek dat hij pas zoëven van het politiebureau was teruggekeerd, waar hij nogmaals zijn verklaring had moeten herhalen, zodat er proces verbaal van kon worden opgemaakt. Hij was nog zodanig onder de indruk van het gebeurde, dat hij niet aan slaap dacht, maar in zijn kamertje aan het pakken was, om dat akelige huis te verlaten, waar hem zoiets afschuwelijks was overkomen.

De nachtportier, met een flinke fooi beloond, was Hickory gaan waarschuwen, dat er krantenmensen waren; hij had eerst willen weigeren, hun te woord te staan, doch toen hij een welluidend gerinkel hoorde, dat overal in de wereld een betoverende klank heeft, zwichtte hij prompt.

Hij liet dus zijn koffer voor een ogenblik in de steek, en zei met een zucht:

— Vooruit dan maar, ofschoon ik niet begrijp waar het voor dient, want u kunt morgen alles prachtig in de krant lezen.

— Ha, ha, dat is een goede grap. Maar vriendliep, wie denk je, dat dat

allemaal in de krant schrijft? Dat zijn wij, en om dat te kunnen doen, moeten wij eerst alles precies weten. Bovendien, je hebt ons misschien nog wel iets te vertellen wat van belang is.

— Niets. Wat de politie van mij gehoord heeft, is alles wat er te vertellen viel.

— Niks hoor, dat kan ik niet geloven, zei Brand, die zijn blocnoot al te voorschijn had gehaald. En als er niets meer te vertellen is, dan is er toch altijd nog wel wat te zien?

— O, neen, dat juist helemaal niet, antwoordde Hickory haastig. De deur van de kamer, waar het gebeurd is, is verzegeld. Die mag pas weer open als om half zeven het parket komt. De lijkschouwer is er trouwens al geweest.

— Wij denken er ook niet aan, om je te vragen, dat zegel te verbreken, zei Raffles bedaard, terwijl hij de man twee souvereins in de hand drukte, waarvan Hickory bijna schrok, want hij wist niet dat journalisten zulke grote fooien gaven.

— Maar wij kunnen toch wel in het vertrek komen, zonder dat zegel te verbreken, ging Raffles even kalm voort.

— No sir, of u zou door de ramen naar binnen moeten klimmen.

— Er is toch een tweede deur in de kamer?

— Zeker, maar die geeft toegang tot een tweede kamer, die nooit gebruikt is de deur daarvan staat weer in verbinding met een klein dienstgangetje, dat deugdelijk is afgesloten. Vandaar komt men langs een achtertrap naar beneden, achter in de vestibule uit. Dat heb ik ook aan de politie medegedeeld.

— Natuurlijk Hickory, dat was ook

je plicht. Maar als wij nu eens aannemen dat die deuren op het oogenblik niet gesloten zijn, maar integendeel heel gemakkelijk geopend kunnen worden, wat zou je dan zeggen?

Hickory keek Raffles met wijdegeopende mond aan, en stotterde toen, op het toppunt van verbazing:

— Wat wilt u daarmee zeggen? Hoe kunt u dat weten?

— O, een journalist weet veel dingen, die anderen ontgaan. Om het publiek goed te kunnen inlichten, moeten wij overal onze neus insteken, waar een ander niet aan denkt.

Hickory keek een oogenblik op de twee blinkende goudstukken neer, liet ze met een snelle beweging in zijn zak glijden, en zei toen opgewonden:

— Daar moet ik mij dadelijk van overtuigen. Het zou wel wat ophelderen, waar ik tot dusverre niet veel van begreep. Als de heren soms willen meegaan?

— Met genoegen, zei Raffles, Brand veelbetekenend aanziende.

En zo liepen zij dan door de ruime keuken, kwamen in een achtergang, sloegen een hoek om, dit alles bij het zwakke licht van een ganglamp, waarvan het schijnsel met moeite tot hier doordrong, liepen voorbij het portaal van de smalle diensttrap, en stonden voor een deur.

— Die deur is al jaren dicht, dat heb ik van de portier gehoord, en dat was ze ook gisteren nog, zei Hickory zacht maar met overtuiging.

— Doe die dichte deur dan maar eens open, zei Brand droog weg.

Aarzelend, alsof hij zich zou branden omvatte Hickory met zijn dikke, witte hand de ouderwetse, ijzeren klink, en hij had bijna een kreet geslaakt, toen de deur zeer gemakkelijk open bleek te gaan.

Zonder dat hij nog een aansporing nodig had, liep hij snel door het korte eindje gang, opende eveneens zonder enige moeite de tweede deur, en stond in de niet gebruikte kamer.

Brand had zijn zaklantaarn aangeknip, en richtte het schijnsel daarvan op de tussendeur, dezelfde die door de

geheimzinnige bezoeker was gesloten, vlak voor de neus van Raffles, toen deze voor het eerst in de kamer, waar Dane was neergeschoten, was gekomen.

Hickory keek als verdwaasd naar de nieuwe, nog glimmende sleutel, die op het slot stak.

Raffles volgde zijn blik, en zei:

— Merkwaardig, is het niet? Onthoud het maar goed; wie weet zal de politie je nog wel eens ondervragen. Schrijf dat op collega. Het wordt een interessant berichtje voor het ochtendblad. Zeg mij eens waarde Hickory, was die deur altijd dicht?

— Ik heb die deur tenminste nooit open gezien, in de tien dagen dat ik hier ben. Evenmin trouwens als die oude gangdeur. Ook de trap werd, dacht ik, in jaren al niet meer gebruikt.

— Ja, een butler kan soms vreemde dingen beleven, merkte Brand ironisch op. En zou je ons nu niet eens die raadselachtige opmerking willen verklaren, die je zoëven ten beste gaf? Ik bedoel, toen je het had over die open deuren?

Hickory aarzelde nog even, maar Raffles hielp hem over zijn eventuele bezwaren heen, door nog een sovereign te voorschijn te toveren, dat dadelijk in de zak van de brave butler verdween.

— De zaak is, een paar dagen geleden, en nog een keer daarvoor, ongeveer een week terug, verbeelde ik mij, hier in deze kamer zacht te horen praten door Mr. Dane, en toch wist ik zeker dat ik geen bezoeker had ingelaten.

— Was dat overdag? vroeg Raffles.

— Neen, beide keren was het avond, ruim na elf uur. Ik heb er over lopen prakkezeren; ik kon het moeilijk aan hem vragen en hield het er ten slotte maar voor, dat hij de gewoonte had in zich zelf te praten.

De ogen van Raffles schitterden toen hij zei:

— En deze nacht, of liever gister nacht, want het is nu bijna drie uur, viel het schot ook om bij half twaalf. Zeg je dat niets, collega?

— Neen, zei Brand, het enige wat ik er uit kan afleiden, is, dat de bezoeker overdag verhinderd was, en des avonds werkte, misschien aan een krant als hij

of zij... nachtdienst had.

— Ik denk eerder, dat het een actrice is geweest.

Raffles had dit op zachte toon tot Brand gezegd, terwijl Hickory nog altijd naar de sleutel staarde, maar nu vervolgde hij luider:

— Ik wil niet dat je je meester zult bekladden, Hickory, maar ontving hij wel eens damesbezoek?

— Voor zover ik weet nooit.

— Maar heeft hij je soms niet de opdracht gegeven, een bepaalde dame niet bij hem toe te laten?

— Ja, dat was onmiddellijk nadat ik hier in dienst kwam.

— Kun je ons de naam van die dame noemen? vroeg Raffles, terwijl Brand in grote spanning op 't antwoord wachtte.

— Jawel, wacht u even, ik heb die naam in mijn kasboekje opgeschreven. Het was zo'n vreemde naam, dat ik die niet onthouden kon.

Hickory haalde een klein geel kasboekje uit zijn zak, bladerde er even in en hield het toen Raffles voor.

Deze las: Dolores La Pasquita.

Zowel Raffles als Brand slaakten een diepe zucht. De oplossing van het raadsel was in zicht.

Raffles haalde de schouders op, wees op de deur, draaide de sleutel om, en liet het schijnsel van zijn zaklantaarn in de grote woonkamer naar binnen vallen. De ronde, witte cirkel dwaalde een ogenblik over iets, dat op de rustbank lag, en met een wit laken bedekt was.

Toen zei Raffles:

— Door deze deur is degene, die Mr. Ralph Dane gedood heeft binnen gekomen, en weer weggegaan, Hickory. Morgen zul je aan de politie moeten verklaren ten minste als men er je naar vraagt, hoe het stond met deze deuren. En nu behoeven wij je alleen maar te bedanken voor je inlichtingen. De hoofdredactie van de krant zal tevreden zijn.

— Dus de heren geloven dat die oude heer het niet gedaan heeft? vroeg Hickory.

— Misschien, misschien niet, antwoordde Raffles schouderophalend. Wij

zullen deze deur maar weer op slot doen, zoals we haar gevonden hebben. En nu gaan wij de achtertrap af, als je het goed vindt. Wie weet is daar ook wel gebruik van gemaakt.

En zo was het dan ook. De trap kwam uit in een gang, gelijk met de straat, en had een deur, uitkomende op een klein binnenplaatsje, waar zeker in geen tientallen jaren iemand een voet had gezet. Het was door een schutting, waarin ook een deurtje was van een steeg of een slop gescheiden, die evenwijdig liep met de zijmuur van het huis, en die gedeeltelijk overbouwd was. Beide deuren konden gemakkelijk geopend worden, zoals Raffles aantoonde met de eerste de beste sleutel van zijn eigen sleutelbos.

Hickory stond er bij te bibberen, zo trof hem dit alles.

Hij verdween binnenshuis, sloot nu de deur zeer zorgvuldig, en begaf zich weer naar zijn kamertje, om haastig zijn koffer verder te pakken en het huis te verlaten, dat zulke ouderwetse, onaangename geheimen bleek te bevatten.

Wat Raffles en Brand betreft, zij liepen het stikdonkere slopje uit, bereikten de straat, en keken elkander eens glimlachend aan.

— Het is vlugger gegaan dan ik dacht, zei Brand.

— Het moest wel vlug gaan, amice, omdat alles als een gemakkelijke legpuzzel sloot. Toen Hickory zei, dat de kamer verzegeld was, werd het duidelijk dat er nog een andere toegang moet zijn geweest. Wel, dit is dus het werk van een verbitterde, jaloerse vrouw geweest. Met dergelijke liefdeszaken bemoei ik mij uit beginsel niet, maar ditmaal moet ik wel een uitzondering maken, omdat hier een onschuldige in de cel zit, die onmiddellijk moet worden vrijgelaten.

— Wat gaan wij doen? Waar gaan we naartoe?

— Naar Dolores La Pasquita.

— Waarom niet eenvoudig de politie gewaarschuwd?

— Omdat mij dit tegen de borst stuit Charles. Want wie kent de motieven

van deze vrouw? Wie weet of zij niet tot het uiterste getergd en vernederd is? Zij kwam niet om te stelen, of-schoon zij wist dat hij geld had. Het was een misdaad uit hartstocht, en ik wil mij daarin geen partij stellen. Maar wel wil ik Beechow zo gauw mogelijk weer in vrijheid laten stellen. Zij moet een bekentenis op schrift stellen, en ik zal haar tijd laten tot morgenochtend acht uur, om haar biezen te pakken.

Brand zweeg. Hij kende de opvattingen van Raffles. Deze was er volkomen onverschillig voor, hoe de maatschappij hem veroordeelde, maar zelf was hij van een bijna vrouwelijke zwakheid, waar het de misdaden van anderen betrof, en zeker van diegenen, waarvan hij de motieven niet met volkomen zekerheid kon doorgronden.

Zij liepen snel voort naar de plek, waar zij wisten, dat de auto geparkeerd was, met Henderson waakzaam achter het stuur.

— Naar Hotel Terminus, zei Raffles tot de chauffeur.

In dezelfde vermomming stapten de twee mannen een kwartier later weer uit de wagen op vijftig pas afstand van het grote nieuwe hotel, dat de gehele nacht open bleef, met alleen de nachtportier in zijn loge.

Deze zat in zijn loge en sorteerde een pakje brieven, die met de laatste luchtpost van één uur in de nacht waren bezorgd. Ook zag Raffles nog een etagekelner in de vestibule, en ook de telefonist van de centrale was op zijn post.

Raffles liep onmiddellijk op de portiersloge toe en vroeg:

— Is Senora La Pasquita op haar kamer?

Met een gewoontegebaar keek de man even naar het sleutelbord achter zijn rug, en antwoordde:

— Yes sir. De sleutel is niet ingeleverd.

— Is zij alleen? Ik bedoel heeft zij soms een kamenier bij zich?

— Zij heeft een kamenier, die in een aangrenzend vertrek slaapt.

— Zij heeft natuurlijk een telefoon op haar kamer?

— Natuurlijk. Al onze kamers heb-

ben telefoon.

— Bel haar dan op, en zeg dat er iemand is, die haar onmiddellijk zeer dringend moet spreken.

— Maar mijnheer, dat meent u toch zeker niet? Zij is van avond, voor het eerst opgetreden voor het publiek, en kwam natuurlijk vermoeid naar haar hotel. Natuurlijk slaapt ze nu.

— Ik heb reden om daaraan te twifelen. Hoe laat kwam zij thuis van de schouwburg?

— Het zal zowat half twee zijn geweest.

— Dan kan zij onmogelijk zo erg vermoeid zijn geweest. Haar nummer was om half elf afgelopen. Apropos, kun je ook zeggen hoe ze gekleed was?

De portier keek Raffles met grote verwondering aan, maar daar deze op autoritaire toon gesproken had, antwoordde hij toch direct:

— Gewoon in mantelpak met een avondcape er over heen. Precies zoals zij naar het theater was gegaan.

Raffles en Brand wisselden een blik met elkander. Het was duidelijk, dat de vrouw na de moord, hetzij weer naar de schouwburg was gegaan, om in haar kleedkamer haar eigen kleren aan te trekken, of ergens een kamertje had gehuurd, uitsluitend met het doel, zich in mannenkleren te steken.

— Bel in ieder geval haar kamer op, zei Raffles. Zeg dat er een bezoeker voor haar is, die komt spreken over... of... eh... zeg maar, die de Lipssleutel gevonden heeft. Ik denk dat ze mij dan wel zal ontvangen.

Het ging precies, zoals Raffles voorzien had. Niet alleen kreeg de portier onmiddellijk antwoord op zijn oproep, maar een paar seconden later zei de man, de hoorn neerleggend:

— Senora La Pasquita verwacht u. Nummero 14, breng deze heren naar kamer 311.

De lift steeg met een zacht zoemend geluid, tot aan de derde verdieping. Zwijgend liepen de drie mannen over de dikke looper, voorafgegaan door de etage kelner, die op de deur van kamer 311 klopte. Er kwam geen antwoord. Hij tikte nog eens, en zei:

— Daar zijn de bezoekers, senora, kunt u hen ontvangen?

Daarbinnen bleef het stil. De kelner werd bleek, en mompelde.

— Daar begrijp ik niets van; zij heeft toch antwoord gegeven door de telefoon.

— Heb je soms een tweede sleutel? vroeg Raffles kortaf.

De kelner haalde een bos koperen stiften te voorschijn, aan een ring bevestigd, zocht even, en stak toen met bevende hand een stift in het slot. Maar hij aarzelde nog even en zei:

— Op uw verantwoording, mijnheer. Wij mogen dat alleen doen, als wij denken dat er iets ernstigs is gebeurd.

— Voor mijn rekening, fluisterde Raffles ongeduldig. Maak die deur maar gerust open.

De deur ging open. De drie mannen traden haastig een goed verlichte kamer binnen.

Op een grote rustbank lag een vrouw op de rug uitgestrekt slechts in een dunne peignoir gewikkeld. Haar gelaat was bleek, en haar ogen stonden wijd open. Naast haar, ontgleden aan haar hand, lag een klein, ledig flesje.

Raffles raapte het op, rook er even aan, en zei:

— Vergif. Misschien is ze nog te redden. Heeft het hotel een dokter?

— Zeker, mijnheer, antwoordde de geschrokken kelner.

— Roep hem onmiddellijk. Misschien kan de maag nog worden leeggepompt.

Maar wacht even, hier ligt een briefje. Lees het, zodat je later zult kunnen getuigen.

Met trillende hand nam de kelner het briefje op en las halfluid:

« Laat die oude man, die de politie gearresteerd heeft, onmiddellijk vrij. Hij is volkomen onschuldig aan de moord op Ralph Dane. Ik heb het gedaan, ik heb Ralph Dane, de laffe schurk, die mij bedroog, die mij vernederde en als een worm vertrapte, gedood. Ik mis de moed de gevolgen van mijn daad te dragen. Vaarwel voor altijd, allen.

Dolores La Pasquita. »

Het was echter geen vaarwel voor altijd. De ontboden hoteldokter trad doortastend op en slaagde er in met de nieuwste middelen, die de geneeskunde hem bood, de ongelukkige vrouw te redden. Een maand lang zweefde zij tussen leven en dood.

Toen zij bijna geheel hersteld was en in de kamer van het ziekenhuis, waar zij verpleegd werd, in afwachting van het ogenblik, waarop zij voor de rechter zou moeten verschijnen, al wat heen en weer mocht lopen, was zij op een ochtend spoorloos verdwenen.

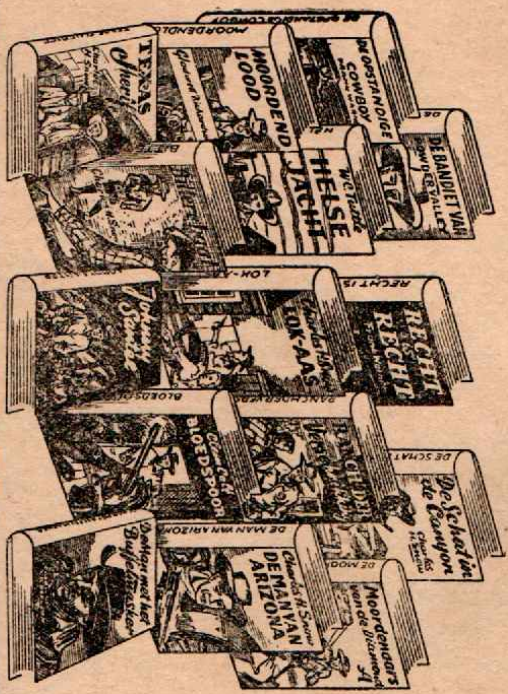
Ongetwijfeld was zij onontdekt in het nachtelijk duister gevlucht en waarschijnlijk per vliegmaschine naar een ander land gereisd, om daar onder een andere naam haar artistieke loopbaan voort te zetten.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT

Het clandestiene Speelhol

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

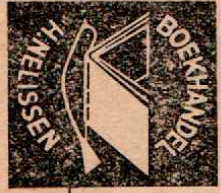

betaalbaar \$ 5,- of meer
met \$ 5,- per maand

1. Rechts is Recht } beide door Frank Warner
2. De Opstandige Cowboy } beide door Frank Warner
3. Moordenaars van de Diamond-A } beide door Darter Bandwell
4. De Bandiet van de Powder Valley } beide door Peter Field
5. Johnny Santee door Arthur MacLean
6. Helse jacht door W. C. Tuttle
7. Bloedspeer door Clem Colt
8. Ranch der Verschrikking } alle door Gladwell
9. De Man met het Buitelmasker } alle door Richardson
10. Moordend Lood } alle door Richardson
11. De Schat in de Canyon } alle door Richardson
12. De Man van Arizona } alle door Richardson
13. Lokas } alle door Richardson
14. Texas Sheriff } alle door Richardson
15. Bittere Haat } alle door Richardson

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten \$ 88.50. Nu slechts \$ 44.25, d.w.z. de helft van de oorspronkelijke prijs. Na ontvangst van nevenstaande bon worden de gehele serie direct aan u toegezonden.

LEIDSGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON
Ondergetekende verzoekt te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van \$ 44.25 / de 1e termijn van \$ _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____
ADRES: _____
L. I.